

Vergaderjaar 1994–1995 Nr. 2

23 907

Overeenkomst tussen de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden en de Regering van de Republiek Litouwen inzake scheepvaart; 's-Gravenhage, 26 januari 1994

Nr. 1

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Aan de Voorzitters van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 15 september 1994

Ter griffie van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen op 20 september 1994.

De wens dat het verdrag aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal wordt onderworpen kan door of namens één van de Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 20 oktober 1994.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 2, eerste lid, en artikel 5, eerste lid, van de Rijkswet goedkeuring en bekendmaking verdragen, de Raad van State gehoord, heb ik de eer U hierbij ter stilzwijgende goedkeuring over te leggen de op 26 januari te 's-Gravenhage tot stand gekomen Overeenkomst tussen de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden en de Regering van de Republiek Litouwen inzake scheepvaart (Trb. 1994, 117).

Een toelichtende nota bij het verdrag treft U eveneens hierbij aan.

De goedkeuring wordt alleen voor Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. A. F. M. O. van Mierlo

S-IZ
S-VV

**OVEREENKOMST TUSSEN DE REGERING VAN HET KONINKRIJK
DER NEDERLANDEN EN DE REGERING VAN DE REPUBLIEK
LITOUWEN INZAKE SCHEEPVAART; 'S-GRAVENHAGE,
26 JANUARI 1994**

Toelichtende Nota

Tot in 1991 was de bilaterale scheepvaartrelatie tussen het Koninkrijk der Nederlanden en Litouwen (evenals die met de overige twee Baltische Staten) geregeld bij de op 28 mei 1969 te Moskou tot stand gekomen Overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Unie van Socialistische Sovjet-Republieken inzake de Handelsscheepvaart, met Protocol (Trb. 1969, 115; laatstelijk Trb. 1973, 74).

Na het uiteenvallen van de Sovjetunie ontstond er op dit terrein een vacuüm, dat onduidelijkheid ten aanzien van de positie van Nederlandse rederijen en de behandeling van hun schepen in Litouwse havens met zich mee zou brengen.

Deze ontwikkeling, plus de nog steeds onzekere politieke en economische situatie in Litouwen maakten het wenselijk een bilateraal scheepvaartverdrag te sluiten ter opvolging van het vroegere verdrag met de Sovjetunie. Mede gelet op de strategische ligging en de toekomstperspectieven van de Litouwse havens worden door middel van het onderhavige verdrag de belangen van de Nederlandse maritieme sector in Litouwen veilig gesteld.

Het verdrag is gebaseerd op de vrijheid van scheepvaart en regelt naast de vrije toegang tot de bilaterale vaart tussen beide landen tevens de vrije toegang tot aansluitend multimodaal vervoer over land (artikelen 2, 3 en 4).

Een en ander is volledig in overeenstemming met de internationale verplichtingen die Nederland in het kader van de EG, de OESO en UNCTAD is aangegaan. In artikel 3 is bovendien expliciet vastgelegd dat het verdrag in overeenstemming met internationale verplichtingen zal worden toegepast.

Het verdrag garandeert voorts dat schepen van beide Partijen in de havens van Litouwen respectievelijk Nederland op gelijke wijze behandeld zullen worden als de schepen onder eigen vlag (artikelen 5 en 6).

De artikelen 7 en 8 voorzien in voorkoming van dubbele belasting van inkomsten uit scheepvaartactiviteiten en de vrije transfer van gelden in convertibele valuta. De artikelen 9 tot en met 15 betreffen een aantal bij scheepvaartverdragen gebruikelijke clausules. Zij regelen onder meer de behandeling van zeelieden (artikel 10 tot en met 13), de bijstand bij schipbreuk (artikel 14) en de toepasbaarheid van nationale wetgeving op schepen indien zij zich in de havens of territoriale wateren van een der verdragsluitende Partijen bevinden (artikel 15).

Artikel 16 voorziet in de instelling van een Gemengde Commissie, waarin de werking van het verdrag regelmatig besproken kan worden.

Het verdrag zal voor wat het Koninkrijk betreft alleen voor Nederland gelden, maar voorziet in de mogelijkheid om tot uitbreiding van de gelding van het verdrag tot de Nederlandse Antillen en Aruba over te gaan (artikel 17). Gezien de eigen regelgeving terzake op de Nederlandse Antillen en Aruba, met name ten aanzien van de bevoegde autoriteit, de belastingen en het identiteitsbewijs voor zeevarenden, zal die uitbreiding

in de praktijk alleen kunnen geschieden door middel van apart goed te keuren verdragen, waarin de aanpassingen ten opzichte van het onderhavige verdrag zijn opgenomen.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
A. Jorritsma-Lebbink

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. A. F. M. O. van Mierlo